

Φίλες και φίλοι, συντρόφισσες και σύντροφοι,

Βρισκόμαστε και φέτος, όπως και κάθε χρόνο για να τιμήσουμε τους ήρωες της Παργινόσκαλας. Δεν είμαστε εδώ για να εκπληρώσουμε απλώς και μόνο το καθήκον μας απέναντι στους αγωνιστές που έπεσαν θύματα της εκδικητικής μανίας της αντίδρασης, που πλήρωσαν με το αίμα τους τη στράτευση τους στον αγώνα για τη λευτεριά του λαού μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ. Ασφαλώς για εμάς αυτό είναι ένα καθήκον ιερό. Είναι όμως και κάτι ακόμα: Είναι αναπόσπαστο στοιχείο της πάλης του Κόμματος μας, να διαφυλάξουμε την ιστορική αλήθεια απέναντι στην παραχάραξη, τη διαστρέβλωση, τη συκοφαντία, τις ανιστόρητες θεωρίες των «δύο άκρων». Να αναδείξουμε για την τωρινή και για τις επόμενες γενιές τα σπουδαία διδάγματα του αγώνα. Να αντλήσουμε δύναμη από τον ακατάβλητο ηρωισμό των αγωνιστών που αντιμετώπισαν με θάρρος τις αφάνταστες δυσκολίες του αγώνα, χωρίς ποτέ να λυγίσουν.

Αγαπητοί σύντροφοι και φίλοι,

Περίπου οκτώ δεκαετίες έχουν περάσει από τη θηριωδία της Παργινόσκαλας και η αστική εξουσία συνεχίζει να εγκληματεί. Τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν κάθε μέρα και περισσότερο. Τα ανοιχτά μέτωπα σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή, όχι μόνο δεν κλείνουν αλλά τείνουν να συνενωθούν δημιουργώντας μια εκρηκτική κατάσταση. Σε Ουκρανία και Ιράν οι συγκρούσεις κλιμακώνονται. Στη μαρτυρική Γάζα αλλά και στη Δυτική Όχθη συνεχίζεται το έγκλημα σε βάρος του παλαιστινιακού λαού. Το πεδίο των συγκρούσεων έχει επεκταθεί ακόμα στη Συρία και στον Λίβανο. Αλλά και στη Λατινική Αμερική οι λαοί μπαίνουν στο στόχαστρο του ιμπεριαλισμού. Οι ΗΠΑ με τη συμπαράσταση της ΕΕ σφίγγουν τον κλοιό εναντίον του νησιού της Επανάστασης εντείνοντας το εγκληματικό τους εμπάργκο, αποκλείοντας την πρόσβαση ακόμα και σε είδη πρώτης ανάγκης όπως φάρμακα, τρόφιμα και ενεργειακά αγαθά. Προσπαθούν με αυτό τον τρόπο να κάμψουν το φρόνημα του ηρωικού λαού της Κούβας, επειδή συνεχίζει να αντιστέκεται στον ιμπεριαλισμό. Στην ΕΕ ανεβαίνει το θερμόμετρο του πολεμικού πυρετού, με την πολεμική οικονομία να είναι το νέο Ευαγγέλιο των αστικών τάξεων και του πολιτικού τους προσωπικού.

Σε όλα τα παραπάνω εγκλήματα και στις θηριωδίες που διαπράττει το ΝΑΤΟ σε βάρος των λαών, διεκδικεί αναβαθμισμένη συμμετοχή η ελληνική

πλουτοκρατία. Η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ, συνεχίζοντας στον δρόμο των προηγούμενων κυβερνήσεων, στρέφει τη χώρα σε ακόμα πιο ενεργητική, αποφασιστική εμπλοκή στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και στα πολεμικά σχέδια, στο πλευρό φυσικά του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού, που αυτάρεσκα όσο και απατηλά έχουν βαφτίσει «σωστή πλευρά της ιστορίας». Η χώρα μας μετατρέπεται σε μια πελώρια αμερικανονατοϊκή βάση. Η εγκατάσταση πυροβολαρχίας Patriot στη Σαουδική Αραβία για την προστασία των διυλιστηρίων της Aramco, η αποστολή πολεμικού υλικού στην Ουκρανία και οι συζητήσεις για ακόμα πιο αναβαθμισμένη συμμετοχή στα θέατρα του πολέμου, στην Ουκρανία, στη Γάζα και αλλού, ακόμα και με στρατιωτικό προσωπικό, η συμμετοχή στις δήθεν ειρηνευτικές αποστολές με τις νεότευκτες και χρυσοπληρωμένες με χρήματα του ελληνικού λαού φρεγάτες «Belharra», βάζουν κυριολεκτικά το λαό μας στο μάτι του κυκλώνα. Νέο επεισόδιο στο σίριαλ αυτό που σηματοδοτεί τη στενότερη πρόσδεση της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς είναι και η πρόσφατη συμφωνία της χώρας με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ για την προμήθεια του αντιπυραυλικού συστήματος «Ασπίδα του Αχιλλέα».

Πίσω από την κλιμάκωση των συγκρούσεων βρίσκεται φυσικά η όξυνση των ανταγωνισμών ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα και τους συμμάχους τους για την πρωτοκαθεδρία στο καπιταλιστικό σύστημα. Δυναμώνει η διαπάλη για τον έλεγχο των πρώτων υλών, των αγορών, των δρόμων μεταφοράς εμπορευμάτων και των σφαιρών επιρροής. Αυτός ο ανταγωνισμός είναι που ωθεί σε περαιτέρω αντιδραστικοποίηση. Δεν είναι τυχαίο που σε αυτές τις συνθήκες το καπιταλιστικό σύστημα βγάζει από το λαγούμι τα πιστά του μαντρόσκυλα, τους φασίστες, προκειμένου να τους αξιοποιήσει για να κάνουν τη βρώμικη δουλειά ενάντια στο λαϊκό και εργατικό κίνημα, όποτε παραστεί ανάγκη. Το είδαμε στη χώρα μας πριν λίγες μέρες με την αποφυλάκιση του καταδικασμένου ναζιστή Ηλία Κασιδιάρη. Το βλέπουμε σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο και ακόμα παραπέρα.

Σύντροφοι και φίλοι, πράγματι η εικόνα που περιγράφουμε είναι ζοφερή. Δεν λέμε όμως όλα τα παραπάνω για να σπείρουμε ούτε την απογοήτευση ούτε τη μοιρολατρία. Αν και εκ πρώτης όψεως ο ιμπεριαλισμός μοιάζει να περνάει περίοδο παντοδυναμίας, στην πραγματικότητα η ένταση των πολεμικών προετοιμασιών αποδεικνύει ακριβώς το αντίθετο. Αποδεικνύει ότι οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις οξύνονται, ότι είναι ολοένα και πιο δύσκολο για

τους ιμπεριαλιστές να βρουν έστω και ένα προσωρινό σημείο ισορροπίας και ανακωχής. Σε αυτές τις συνθήκες οι εξελίξεις μπορεί να τρέξουν γρηγορότερα από ό,τι μπορούμε να φανταστούμε. Και ακριβώς για αυτό το μεγαλειώδες ΕΑΜικό κίνημα, ο ηρωικός αγώνας του ΔΣΕ αλλά και συγκεκριμένα τα γεγονότα της Παργινόσκαλας έχουν σήμερα πολλά να μας διδάξουν.

Το ΚΚΕ κάτω από την μπότα της πιο σκληρής κατοχής σήκωσε στις πλάτες του τη δημιουργία του ΕΑΜ και του ένοπλου σκέλους του, του ΕΛΑΣ. Την ίδια στιγμή η αστική τάξη της χώρας, οι πολιτικοί (και σε πολλές περιπτώσεις και οι βιολογικοί) πρόγονοι αυτών που και σήμερα κρατούν στα χέρια τους την πολιτική και οικονομική εξουσία στον τόπο, χωρίστηκαν σε στρατόπεδα. Ένα μεγάλο μέρος εγκατέλειψε τον λαό στη μοίρα του και μαζί με το χρυσό της χώρας βρήκε ασφαλές καταφύγιο στην Αίγυπτο, στο πλευρό των βρετανών συμμάχων του, προετοιμάζοντας από την πρώτη μέρα την επάνοδο τους στην εξουσία, δολοπλοκώντας εναντίον του λαού. Ένα άλλο μέρος συνεργάστηκε ανοιχτά με τους ναζί κατακτητές, στελέχωσε τις δωσιλογικές κυβερνήσεις Τσολάκογλου – Ράλλη -Μπάκου και λοιπών. Ανασύνταξε τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους επιστρατεύοντας τα χειρότερα κατακάθια της ελληνικής κοινωνίας. Τα έντυσε γερμανοτσολιάδες και τα χρησιμοποίησε ενάντια στον αγωνιζόμενο λαό. Μιλάμε φυσικά για τα Τάγματα Ασφαλείας που ο συντοπίτης μας στρατηγός Τσακαλώτος υμνούσε και δόξαζε για την προσφορά τους στις διώξεις ενάντια στους κομμουνιστές και στους αγωνιστές του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ. Ένα τρίτο μέρος της αστικής τάξης κράτησε στάση αναμονής ταλαντευόμενο ενίοτε ανάμεσα στη σύγκρουση με τις δυνάμεις κατοχής και τη συνεργασία μαζί τους.

Το ΚΚΕ ήταν η μόνη συγκροτημένη πολιτική δύναμη που αποφασιστικά μπήκε μπροστά για να οργανώσει την πάλη του ελληνικού λαού ενάντια στην κατοχή. Αποτέλεσε την ψυχή, την καθοδηγητική δύναμη και τον κύριο αιμοδότη του ΕΑΜ. Το ΚΚΕ μπόρεσε να παίξει αυτόν τον ρόλο γιατί ήταν Κόμμα ατσαλωμένο. Τα μέλη και στελέχη του είχαν εκπαιδευτεί στις πιο σκληρές συνθήκες, στο καμίνι της ταξικής πάλης, την περίοδο που είχε προηγηθεί, στις δεκαετίες του '20 και του '30. Είχαν μάθει να οργανώνουν αγώνες της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτιάς, να στέκονται ανυποχώρητοι απέναντι στο αστικό κράτος, στις διώξεις και την τρομοκρατία. Ήταν σάρκα από τη σάρκα του λαού.

Αυτό είναι ένα πρώτο σπουδαίο δίδαγμα για το Κόμμα μας σήμερα. Να κατακτάμε την ικανότητα να είμαστε Κόμμα παντός καιρού, όπως αποφάσισε το 22^ο Συνέδριο μας, έτοιμο και ικανό να ανταποκριθεί σε κάθε καμπή της ταξικής πάλης. Και αυτή φυσικά δεν είναι μια ικανότητα που έρχεται ουρανοκατέβατη αλλά χτίζεται, δοκιμάζεται και τελειοποιείται σήμερα με την επίμονη, καθημερινή, πρωτοπόρα δράση των κομμουνιστών στο κίνημα της εργατικής τάξης, της αγροτιάς, των αυτοαπασχολούμενων ΕΒΕ και της νεολαίας, στον αγώνα για το μεροκάματο, για μέτρα ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, για αξιοπρεπείς συντάξεις, για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν Υγεία και Παιδεία στο μέτρο των αναγκών και των δυνατοτήτων της εποχής, για δημιουργικό ελεύθερο χρόνο κλπ.

Η πρωτοβουλία για τη συγκρότηση του ΕΑΜ αγκαλιάστηκε από τον ελληνικό λαό. Γρήγορα μαζικοποιήθηκε, συγκρότησε το ένοπλο τμήμα του, τον ΕΛΑΣ αλλά και οργάνωση νεολαίας την ΕΠΟΝ. Είναι αδύνατον να μελετήσει κανείς την ιστορία της κατοχής και να μην εντυπωσιαστεί από τον ενθουσιασμό, την ποικιλία, την ευρηματικότητα αλλά και τον θαυμαστό ηρωισμό, το πνεύμα αυτοθυσίας που χαρακτήρισαν το ΕΑΜικό κίνημα. Με το όπλο στο χέρι, με απεργίες, με σαμποτάζ αλλά και με οργανώσεις λαϊκής αλληλεγγύης και βοήθειας, με μορφωτικό- πολιτιστικό έργο στις πόλεις και στα χωριά, με νέους λαογέννητους θεσμούς εξουσίας, αυτοδιοίκησης και δικαιοσύνης, όχι μόνο αντιπάλεψε τους φασίστες κατακτητές αλλά έθεσε τις βάσεις ώστε ο λαός να γίνει πραγματικά αφέντης στον τόπο του, παίρνοντας στα χέρια του την εξουσία. Ο αγώνας του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απελευθέρωσε ό,τι πιο δημιουργικό και γενναίο κοιμόταν στους κόλπους του ελληνικού λαού, θέριασε τον γίγαντα λαό. Ήταν κυρίως απλοί εργάτες και αγρότες, πολλές φορές αγράμματοι, για δεκαετίες καταπιεσμένοι και περιφρονημένοι που μπόρεσαν και έφεραν σε πέρας αυτό το τιτάνιο έργο. Απέδειξε ότι ο λαός κρύβει μέσα του αστείρευτες δυνάμεις, όταν χειραφετείται από την αστική ιδεολογία και πολιτική και με στέρεα απόφαση παλεύει για το δίκιο του. Αυτό είναι ένα δεύτερο σπουδαίο συμπέρασμα για το λαϊκό κίνημα αλλά και για το Κόμμα, ιδιαίτερα σήμερα στις συνθήκες υποχώρησης του επαναστατικού και εργατικού κινήματος παγκοσμίως: Ότι δηλαδή κανένας συσχετισμός δύναμης δεν είναι αιώνιος και αμετακίνητος, ότι όσο ισχυρός και αν φαντάζει ο αντίπαλος δεν μπορεί να απαλλαγεί από το μεγάλο ελάττωμα του ανθρώπου: Ότι ξέρει να σκέφτεται.

Μια ψηφίδα αυτού του μεγαλείου ήταν και ο αγώνας του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ εδώ στην ιδιαίτερη πατρίδα μας, την Πρέβεζα. Η δύναμη και η μαζικότητα του λαϊκού κινήματος, οργανωμένο στις γραμμές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ, ήταν που ενεργοποίησε τα ταξικά αντανάκλαστικά της ντόπιας αστικής τάξης και οδηγηθήκαμε στη μάχη της Πρέβεζας.

Η μάχη της Πρέβεζας, τα γεγονότα που ακολούθησαν ήταν το προοίμιο του ηρωικού Δεκέμβρη, της τρίχρονης εποποιίας του ΔΣΕ.

Εκφράστηκε, φίλοι και σύντροφοι, η ταξική σύγκρουση ανάμεσα στην εργατική τάξη, το λαό από τη μια μεριά με καθοδηγητή το ΚΚΕ και την αστική τάξη με τους Άγγλους συμμάχους από την άλλη. Σύγκρουση που αντικειμενικά θα καθόριζε το χαρακτήρα της εξουσίας στη μεταπολεμική Ελλάδα.

Η μάχη της Πρέβεζας ήταν ένα ακόμα προειδοποιητικό σινιάλο, ότι ο ένοπλος λαϊκός αγώνας τραβούσε αντικειμενικά στην επίλυση του ζητήματος της εξουσίας, ότι η απελευθέρωση από τη στρατιωτική κατοχή έθετε επί τάπητος εάν η εξουσία θα περάσει ολοκληρωτικά στα χέρια του αγωνιζόμενου λαού, της εργατικής τάξης και των συμμάχων της ή αν θα μείνει στα χέρια της αστικής τάξης για να συνεχιστεί το καθεστώς της εκμετάλλευσης.

Γι' αυτό λέμε πως οι πολεμικές συγκρούσεις και οι εκτελέσεις που ακολούθησαν της απελευθέρωσης εξέφραζαν τη συνέχιση της ασίγαστης ταξικής πάλης που προϋπήρχε στη διάρκεια του πολέμου και κρυβόταν πίσω από τις φλόγες, όσο βέβαια ήταν δυνατό να κρυφτεί.

Σε αυτήν την περίοδο, το Κόμμα μας, παρά την τεράστια συνεισφορά στον απελευθερωτικό αγώνα και τον πρωταγωνιστικό ρόλο του, δεν μπόρεσε να υιοθετήσει σαφή στρατηγική που θα οδηγούσε στην επαναστατική επίλυση του προβλήματος της εξουσίας, μετατρέποντας τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα σε αγώνα για την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας. Κληρονομημένες από το παρελθόν θεωρητικές και ιδεολογικές αδυναμίες, που αφορούσαν την κατανόηση του χαρακτήρα της ελληνικής κοινωνίας και κατά προέκταση τον προσδιορισμό του χαρακτήρα της επερχόμενης επανάστασης αλλά και της αναγκαίας πολιτικής συμμαχιών βάρυναν στη χάραξη της γραμμής του Κόμματος. Οποσδήποτε επέδρασαν αντίστοιχες ανεπάρκειες στις επεξεργασίες της Κομμουνιστικής Διεθνούς αρχικά και στη συνέχεια, μετά τη διάλυσή της Κομμουνιστικής Διεθνούς, του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος με επίκεντρο το ΚΚ της Σοβιετικής Ένωσης.

Αυτή η αδυναμία δεν οφειλόταν σε ταξικό συμβιβασμό, δειλία ή προδοσία, όπως απέδειξε η μετέπειτα στάση του Κόμματος, όχι μόνο τον Δεκέμβρη του 1944, αλλά και αργότερα. Παρά τις ταλαντεύσεις και τα πολιτικά λάθη, ακόμα και τους απαράδεκτους συμβιβασμούς όπως τη συμφωνία της Βάρκιζας, το ΚΚΕ δεν δέχθηκε να υποταχθεί, να οδηγήσει το λαϊκό κίνημα στην αμαχητί παράδοση και στον αποδεκατισμό. Διάλεξε, έστω και με καθυστέρηση, τον δρόμο της οργάνωσης της πάλης. Κομβική σε αυτή την πορεία ήταν η απόφαση για τη δημιουργία του ΔΣΕ, που φέτος συμπληρώθηκαν 80 χρόνια από την ίδρυση του.

Κι αυτό σύντροφοι και φίλοι είναι το τρίτο, σπουδαίο δίδαγμα που ταυτόχρονα μας δίνει και το πρίσμα κάτω από το οποίο πρέπει να ερμηνεύουμε τις σημερινές πολιτικές εξελίξεις.

Πριν λίγες μέρες από το βήμα της ΔΕΘ ο πρωθυπουργός εξήγγειλε τη συνέχιση και ένταση της αντεργατικής και αντιλαϊκής επίθεσης. Υπερασπίστηκε τους πυλώνες της αστικής πολιτικής, τη μετατροπή της χώρας σε προκεχωρημένο αμερικανοΝΑΤΟϊκό φυλάκιο, τα 13ωρα, την ΚΑΠ, την ιδιωτικοποίηση της Υγείας, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, τη φοροληλασία των αυτοαπασχολουμένων επαγγελματιών, βιοτεχνών και εμπόρων, το χρηματιστήριο ενέργειας σε τελική ανάλυση υπερασπίστηκε ως αδήριτη ανάγκη την προστασία της κερδοφορίας των μονοπωλίων. Υποσχέθηκε δε ότι από το μέγάλωμα της πίτας θα δώσει και ορισμένα ψίχουλα στον λαό.

Από το ίδιο βήμα παρέλασαν και οι αρχηγοί του ΠΑΣΟΚ αλλά και του νεόκοπου κόμματος Τσίπρα με τον κίβδηλο τίτλο «ΕΛΑΣ». Όλοι τους συμφώνησαν πως οι επενδύσεις, το «μέγάλωμα της πίτας» είναι αυτό που θα φέρει ευημερία δίνοντας εξετάσεις στους καπιταλιστές για το ποιος μπορεί να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά τους καλύτερα. Ο λαός μας ξέρει καλά πως από το μέγάλωμα της πίτας τρώνε μόνο οι επιχειρηματικοί όμιλοι, ενώ ο λαός εισπράττει ακρίβεια, ανασφάλεια και φτώχεια.

Είναι πασιφανές ότι το σύστημα πασχίζει να ανασυντάξει το πολιτικό σύστημα, να σταθεροποιήσει την εναλλαγή των αστικών κομμάτων. Ταυτόχρονα επισείει απέναντι στον λαό τον «μπαμπούλα» της σταθερότητας, προκειμένου να εγκλωβίσει τις λαϊκές δυνάμεις που έχουν απογοητευτεί από τα αστικά κόμματα.

Τη σταθερότητα αυτή των πολέμων και της ακρίβειας, τη σταθερότητα όπου ο μισθός δεν φτάνει για να πληρώσεις το νοίκι και όπου η θέρμανση γίνεται αγαθό πολυτελείας τους τη χαρίζουμε.

Απάντηση στις αναζητήσεις και στις αγωνίες της εργατικής τάξης, των αυτοαπασχολούμενων στην πόλη και στην ύπαιθρο, της νεολαίας δίνει σήμερα το Πρόγραμμα του ΚΚΕ. Και δίνει λύση γιατί βρίσκεται στον αντίποδα του μονόδρομου που πλασάρουν όλα τα άλλα κόμματα, λέει στον λαό ότι μπορεί να ζήσει χωρίς εκμεταλλευτές. Το Πρόγραμμα μας δεν είναι κοστολογημένο στα μέτρα της Κομισιόν της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, των διαφόρων αφεντικών. Είναι υλοποιήσιμο, γιατί μετατρέπει τα βασικά και συγκεντρωμένα μέσα παραγωγής σε κοινωνική ιδιοκτησία και αυτό επιτρέπει να αξιοποιηθούν και να μπουν σε κίνηση όλες τις διαθέσιμες παραγωγικές δυνατότητες και δυνάμεις της χώρας, προς όφελος του λαού μας.

Χρέος μας απέναντι στην αλήθεια και στην ιστορία μας, απέναντι στους εκτελεσμένους της Παργινόσκαλας, τις εκατόμβες των νεκρών μας είναι να δουλέψουμε για να ανοίξουμε αυτόν τον δρόμο, τον δρόμο που οδηγεί στην Ελλάδα του σοσιαλισμού-κομμουνισμού. Η προσπάθεια αυτή σήμερα εκφράζεται με την οργάνωση στο χώρο δουλειάς, στην επιτροπή αγώνα, το σωματείο κλαδικό ή επιχειρησιακό, στον αγροτικό σύλλογο, με την οικοδόμηση μιας μεγάλης συμμαχίας εργαζόμενων, αυτοαπασχολούμενων ελεuthεροεπαγγελματιών, επιστημόνων, αγροτών με κοινούς στόχους και κατεύθυνση, απέναντι στην πολιτική του μεγάλου κεφαλαίου, των μονοπωλίων, των καρτέλ και των κυβερνήσεων τους. Με την έμπνευση και τα διδάγματα που προσφέρει η πολυκύμαντη ιστορία μας, αυτόν τον δρόμο θα τον βαδίσουμε μέχρι τέλους.

Ζήτω οι ήρωες νεκροί Επονίτες.

Ζήτω οι τιμημένοι νεκροί της Παργινόσκαλας.

Ζήτω το ΚΚΕ.

Και κάτι τελευταίο: Υποσχόμαστε στους νεκρούς συντρόφους και συναγωνιστές μας να μην επιτρέψουμε να στηθεί στο χώμα αυτό που πότισαν με το αίμα τους μνημείο, σε κανέναν υμνητή των Ταγματαλητών.

Καλή δύναμη! Καλό αγώνα!